

I. Årets tema: ”JESUS ÅBNER”

Når vi åbner kirken ...

Når vi tager i kirke om søndagen er der nogen af os, som kommer først. Vi åbner. Så er kirken åben, og den åbne dør går op igen og igen. Vi ønsker at kirken er åben, åben så både menigheden og gæster kan komme til gudstjeneste. Når kirken er åben, kan fællesskabet trives og vokse. Mange er med til at forberede, så kirken kan åbnes: Dem, der sørger for rengøring og blomster. Kordegnenes forberedelse. Præstens, organistens og korets. Og arbejdet med at lave kaffe. Og dem, som sørger for bekendtgørelser på tavlen foran kirken og i aviserne. Og de personlige indbydelser. Kirken er åben. Åben for andre og åben for os.

Oplad mit hjerte!

Men selv om der bliver åbnet af mange og åbnet med alt, hvad vi kan hver i sær, så er det alligevel kordegnen, som siger de afgørende ord, når han beder til Gud for hele menigheden: *Herre, oplad nu således ved din Helligånd, for Jesu Kristi skyld mit hjerte.* Og det var overraskende, da der under en gudstjeneste i Martinskirken blev talt med børnene om indgangsbønnen. Her forklarede en af juniorerne, Markus, hvad han mente, at ”oplade” betyder: ”Det er det, man gør med batterier. Man oplader dem.” Da fik ordet ”oplad mit hjerte” bredere betydning. Vi beder Gud om at åbne vore hjerter, så de kan blive opladet med troens ord.

Derfor skal vi gøre os klar om søndagen og tage i kirke. Det er ikke bare en god skik at have det som sin søndagsvane. Det er også Guds vilje. Gud vil tjene os. Derfor skal vi til gudstjeneste. Sådan gjorde også Jesus: ”Efter sædvane” kom han i synagogen om sabbatten. Gud har fastlagt denne regel for os i det 3. bud. *”Husk hviledagen, så du holder den hellig!”* Vi har lov til at tage en fridag – en hel dag. Den er givet os som en dag, hvor vi kommer tilbage til det, vi er bestemt til: til Gud, til tro, kærlighed og håb. Det ydre kan vi gøre: hjælpes ad i menigheden med at gøre klar til gudstjenesten om søndagen og selv tage derhen. Men det, der skal ske med hjertet, må vi bede Gud om at gøre. *Herre, åben vore hjerter. Oplad vore hjerter med tillid til din trofasthed. Giv os håb, som kan bære os i hverdagens kald og opgaver, og når vi gennemlever mørke og sygdom og møder håbløsheden. ... Herre oplad mit hjerte ved din Helligånd for Jesu Kristi skyld ... at jeg af dit ord kan lære at sørge over mine synder og at tro i liv og død på Jesus, og hver dag forbedre mig i et helligt liv og levned. Det høre og bøn høre Gud, ved Jesus Kristus. Amen.*

Ærens konge, Jesus, kommer

”Gør døren høj, gør porten vid! Den ærens konge kommer hid. Han hersker over alle land og er alverdens frelsermand.” I denne adventssalme sættes der fokus på, at kirken først og fremmest skal være åben for Herren. En åben kirke er intet i sig selv. Alt afhænger af, at Herren kommer.

Apostelen Johannes fortæller, at den første påske-gudstjeneste efter Jesu opstandelse blev holdt for lukkede døre på grund af frygt. Disciplene frygtede jøderne. De var bange for, at det, der var sket med Jesus, også skulle ske med dem, som havde bekendt sig til ham. Jesus havde jo selv sagt, at det ikke ville gå hans disciple meget bedre, end det gik deres mester. Derfor lukkede de dørene.

Vi kender også til frygtsomhed. Og selv om vi åbner menighedens dør, er den måske alligevel ikke så åben, at det gør noget. I den situation er løsningen ikke, at vi forsøger at være imødekomne og åbner os for andre mennesker. Vi behøver ganske enkelt, at Jesus kommer og tjener os med sin fred, sådan som den første påskeaften: Jesus kom til disciplene, mens dørene var lukkede. Han viste dem sine hænder og sin side. Da blev de glade. Midt i deres frygt sagde han: ”Fred være med jer!” Og i samme åndedræt sendte han dem ud med den fred til andre mennesker.

Herren har lovet, at han kommer til os, når evangeliet prædikes rent og klart, og når sakramenterne bruges svarende til Guds ord. Her lærer vi at sørge over vore synder. Og her bliver der samtidig sørget for synden med syndernes forladelse. Guds nåde og tilgivelse giver os fred og håb. Og da

nytter det at åbne dørene for andre, invitere og kalde til gudstjeneste. Og da bliver vi sendt ud i hverdagen gennem den dør, som Herren selv har åbnet, da han kom ind til os.

Udbrændte kristne, som ikke har mere at give hinanden

Alligevel er det ikke så ligetil. Vi kan til tider have det svært både med kirkegang og personlig andagt. Vore "batterier" kan være så "flade", at vi næsten ikke orker at gå i kirke og heller ikke kan få gang i bibellæsningen i hverdagen. Hvad skal vi da gøre, for at få lysten tilbage? Og hvad skal vi gøre, når vore medkristne snarere spreder håbløshed end håb?

Da ligner vi to disciple, som evangelisten Lukas fortæller om i kap 24. De var på vej fra Jerusalem mod Emmaus påskedag og talte om alt det, der var sket. Og de var nedslåede. Det var gået anderledes, end de havde håbet. De var blevet klar over, at Jesus var ikke den Kristus, de havde håbet. Endog hans nærmeste – apostlene – havde mistet håbet og troen.

De fulgte ad i håbløsheden og delte det håbløse med hinanden. Det skal vi også gøre. Følges ad. Vi må ikke forlade de håbløse kristne, vi kender, ligesom de heller ikke må svigte os. Vi behøver nogen at følges med i barndom, ungdom og alderdom. Det er her ligesom i ægteskabet. Vi er jo ét legeme. Vi er hinandens lemmer. Hvordan er det da muligt, at vi forlader hinanden, når de andre er udmattede og uinspirerende?

Emmaus-disciplene fulgte ad. Det skal vi også gøre. Det skal I gøre i ægteskabet! I familien! I menigheden! Når batterierne er flade, da tal om det. Tal om, hvordan det skete, og hvorfor det mon skete. Og da kommer Jesus Kristus og følges med jer. I begynder at fortælle det til ham, måske uden at I selv er klar over, at han lytter med. I fortæller det til andre i menigheden, som er i samme situation som jer.

Lukas fortæller, at Jesus hjalp de to skuffede disciple ved fortælle dem, hvad der stod i Skrifterne. Han begyndte med Moses og profeterne og viste dem, at Kristus skulle lide alt dette og så indgå til sin herlighed. Og mens de gik videre og videre, åbnede Jesus tre steder, 1) Skrifterne, 2) deres hjerter og 3) deres øjne.

1) Jesus åbnede Skrifterne, så de så, hvad der rent faktisk stod skrevet hos Moses og profeterne, nemlig at Kristi offerdød og dermed også hans lidelse, korsfæstelse og død var hovedsagen og den måde, Gud ville forløse sit folk på. Derfor var de frygtelige begivenheder i Jerusalem ikke en håbløs afslutning på tre år med Jesus, men bekræftelsen på, at Jesus var den Kristus, som var deres Frelser. Det har vi også brug for at høre. Der kan også ske ting i vores liv og i vores menighed, som peget mest på undergang. Vi kan blive forskrækkede over andre i menigheden, fordi vi ser deres svagheder, synd og skyld. Eller vi kan blive forskrækkede over os selv. Eller tingene i menigheden udvikler sig på en måde, så vi rammes af anfægtelse og håbløshed. Vi synes, at der er gode grunde til at forlade menigheden – eller måske endog forlade den kristne tro.

I den situation er det en gave at få at vide, at vores erfaring af nederlag og undergang hos os selv og hos andre kristne ikke noget, vi skal flygte fra. Det er derimod sådan virkeligheden er. Andre kristne er syndere. Og vi er selv syndere. Det fortæller Skrifterne os. Da er vi nået ind til sandheden om andre mennesker og om os selv. Og vi ser, at det virkelig var nødvendigt, at Jesus Kristus led og døde. Da åbner evangeliets verden sit for os. Det bliver en stor, stor nåde, at Guds Søn blev menneske, at han led og døde i dit sted, og at han overvandt døden og dommen for dig og for alle de andre.

2) Og dermed er hjertet åbnet. Og vi vender os til Gud med det hjerte, han har åbnet. I forfærdelse – og i tillid. Vi beder til ham, bekender synden for ham og takker ham for frelsen. Når det genlyder det i kirken af syndsbe kendelse, trosbekendelse og tak, mærkes det, at hjerterne er blevet åbne. Vi siger det sammen og til hinanden i familie og menighed. Og nu opstår der nye åbninger. Vi holder op med at angribe andre og forsvare os selv. I stedet piller vi vore fæstningsværker ned og afmonterer alle bebrejdelser. Vi indrømmer vor skyld og hejser det hvide flag. Vi overgiver os og viser imødekommenhed. Og vi spørger: "Hvad kan vi gøre sammen?"

”Hvordan kan vi følges ad og hjælpe andre til at tro på Kristus?” Det brænder i hjertet på den svære måde – og på den gode måde.

3) Og da skete det tredje: Vi ser Jesus! De to disciple nåede til Emmaus og indbød Jesus til at spise aftensmad og blive hos dem natten over. Og da han brød brødet, åbnedes deres øjne. De så, at Jesus var midt iblandt dem.

Sådan åbenbarer han sig også i dag i vores menighed. Han har været hos os hele tiden, men vi så det ikke. Han var nødt til at skjule sig, for at vi kunne se og indse det om os selv, som vi ikke tidligere ville være ved. Men nu er han hos os i den hellige nadver. Og nu, hvor han åbenbarer sig, bliver han igen usynlig for os, ligesom han blev det for disciplene i Emmaus. For livet her er et liv i tro. Vi er endnu ikke nået frem. Vi er på vej. Vi vandrer i tro. – Og ligesom de to disciple i Emmaus skyndte sig tilbage til Jerusalem og fortalte, hvad de havde oplevet, til de andre, sådan får vi også travlt. Vi må skynde os hjem til de andre og fortælle dem, at Herren lever.

Så er en åben kristen menighed ikke åben i almindelig menneskelig forstand. Den er åben, fordi Jesus følges med os, så vi kan dele alt det svære med hinanden – og med ham. Den de åbne Skrifthers kirke, som Jesus udlægger for os ved Helligånden. Og den en menighed af hjerter, som han har åbnet, så de tror på ham – og betror sig til ham. Han åbner troens øjne, så vi ser ham i Ordet.

”**Jesus åbner!**” Det er et stærkt tema, som kan bære os. Lad os følges ad og åbne os for hinanden og ikke opgive hinanden. Lad os følges ad med Herren i personlig andagt og i familieandagt. Lad os samles om søndagen til gudstjeneste og i bibelkredse og bibelstudie. Og lad os sammen åbne os for andre med budskabet om Jesus, som gennem sin lidelse, død og opstandelse er verdens eneste håb! For Jesus åbner!

II. Kirkens liv indadtil og udadtil

I det året siden sidste årsmøde 3. maj 2009, har Herren været trofast og bevaret os som sine.

Dåb

Søndag d. 19. juli: Lucia Aviaja Lykkehøj Lund. Født 20. maj 2009 og er datter af Cecilie og Stefan Lykkehøj Lund. Dåben fandt sted ved søndagens gudstjeneste på menighedernes sommerlejr på Humble Efterskole. Cecilie har to storebrødre, Tristan og Samson.

Søndag d. 24. januar 2010 blev Claudia Nuiana Lykkehøj Michael døbt i Martinskirken i København. Født 11. november 2009. Forældre: Linea og Christian Lykkehøj Michael.

Søndag d. 31. januar blev Nikoline Brødsgaard Lund døbt i Gratiakirken i Århus. Forældre: Helle og Mogens Brødsgaard Lund. Nikoline blev født 9. december 2009.

Konfirmation

21. maj 2009 blev Esther Bay Jensen konfirmeret i Martins menighed. Fødselsdag 27.10.1994. Dåbsdag 20. nov. 1994. Forældre Birgitte og Ulrik Bay Jensen, Svogerslev. Bror Markus 11 år. Bibelord: Sl. 23,1.3: Herren er min hyrde, han giver mig kraft på ny, han leder mig ad rette stier for sit navns skyld.

Bryllup

Der var ingen brudevielser i årets løb.

Præsteindsættelse

Søndag d. 3. maj 2009 blev pastor Sigmund Hjorthaug indsat i tjenesten i vore menigheder. Alle menighederne deltog i højtideligheden. Vi bad Gud om velsignelse og hjælp til os gennem hans tjener Sigmund. Og Sigmund er blevet velsignet – og vi har fået velsignelse gennem evangeliet,

som han har givet os i årets løb. Gud ske tak og pris. Fra søsterkirken ELBK i Sverige deltog pastor Gunnar Edwardsson med skriftlæsning og bøn.

Begravelse

Tenna Haahr (f. Rasmussen) døde 11. februar 2010 i en alder af 46 år. En hovedpulsåre bristede. Hun efterlader sig børnene Lasse og Katrine, samt Henrik Haahr, som hun var gift med i 3 år, og hendes mand igennem mange år, Bjarne Jensen. - Tenna bekendte sig til det sidste til Jesus Kristus som hendes Frelser og savnes af os alle i familie og menighed. Ved begravelsen 20. februar fra Gratiakirken i Skejby blev der bl.a. sunget "En rose så jeg skyde", og Herren trøstede os ved håbets ord i 1. Petersbrev 1,3: "Lovet være Gud, vor Herres Jesu Krisi fader, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde."

Menigheder

Gratia menighed i Århus: 48 medlemmer. Løsning menighed: 10 medlemmer.

Martins menighed: 28 medlemmer. Langelands menighed: 4 medlemmer. I alt 90 medlemmer.

Der henvises til de lokale menigheders årsberetninger.

Ungdomslejre

Unge fra menighederne var samlet til ungdomslejr 5.-7 marts i Århus. Temaet var Jesus og Bibelen.

Sommerlejr

Årets sommerlejr fandt sted 18.-23. juli 2009 i Humble. Temaet var "I familie med Jesus." Vi havde besøg af to gæstepredikanter: Pastor Mark Jasa fra LCMS i Californien underviste om mission. I en spændende kombination af undervisning og samtale udfordrede, underviste og inspirerede han deltagerne. Det var på én og samme tid udfordring og udrustning til mission.

Pastor Jonas Flor fra søsterkirken i Portugal deltog sammen med sin kone Esther og datteren Rebeka. Vi fik indblik i søsterkirkens liv og mission i Portugal. Og pastor Flor prædikede Guds ord for os. Ved en festaften blev der samlet ind til søsterkirken.

Kontakt til andre kirker

Der har været kontakt til andre kirker og kristne grupper både i indland og udland, dels gennem jer medlemmer, og dels af kirkeledelsen.

I Danmark har der været kontakter til Luthersk Missionsforenings frimenighed i Århus Nord og været deltagelse i møde arrangeret af Evangelisk Luthersk Netværk og Kirkelig Samling om Bibel og Bekendelse.

I forhold til udenlandske kirker var der besøg fra søsterkirker i Portugal, USA (på sommerlejren 2009) og søsterkirken ELBK i Sverige (ved præsteindvielsen 3. maj 2009).

ILC: Kirkens formand deltog i Internationalt Luthersk Råds møde 23.-31. august 2009 i Korea. Her var bl.a. lejlighed til at være sammen med søsterkirkerne i Europa. Og der blev knyttet personlige bånd til generalsekretær indenfor "Missions-provinsen" i Sverige. Lutherske kirker fra alle kontinenter deltog. Og vor kirkes beslutning fra 2009 ang. overgang fra stemmeberettiget medlemskab til observatør blev meddelt og effektueret. Konferencen stod sammen ved at beslutte en udtalelse, som fastholder Skriftens vidnesbyrd i en tid, hvor man langt ind i lutherske sammenhænge forlader Guds ord og Evangeliet.

ELC: Den 1.-6. juni 2010 deltog Lis og Leif G. Jensen i Europæisk Luthersk Konference i Portugal. Temaet var "Nabomission". Konferencen havde skrevet et brev til medlemskirkernes menigheder (oversat til dansk og uddelt ved informations-eftermiddag på sommerlejren 19. juli 2010).

ELBK: Forholdet med Evangelisk Luthersk Bekendelseskirke i Sverige/Norge blev plejet dels ved pastor Gunnar Edwardssons deltagelse i præsteindsættelse i maj 2009 og ved formandens rejse Knapstad 10.-12. maj 2010. Her samtalte han med ELBKs formand, pastor Asbjørn Hjorthaug, om forholdet mellem kirkerne med håb om at kontakten kunne genoplives.

Elsin: Det nordiske initiativ ”Elsin” (Evangelisk Luthersk Samarbejde i Norden), har vi ikke deltaget aktivt i i årets løb. Det ledes af præster i LFS i Stockholm og har ca. 10 medlemmer: De repræsenterer menigheder, som tidligere levede indenfor ”Bibeltro Venner” i Sverige samt en finsk menighed indenfor Luthersk Bekendelseskirke.

Andre kirker: Desuden har der været skriftlig kontakt med søsterkirker i Frankrig, England, USA, Brasilien og Tyskland.

Der er aftalt møde med SELK i efteråret 2010, hvor forholdet mellem deres og vores kirkesamfund skal drøftes. Kirkefællesskabet har ikke været aktivt siden 1995. Senest mødtes SELKs ledelse med vor kirkes ledelse i 1999. Men den personlige kontakt er blevet holdt ved lige bl.a. i 2005, hvor SELK deltog i 150-års jubilæet i København.

Ydre mission

Ydre mission er en stadig kilde til glæde og arbejde. Kontakten med søsterkirker opildner dertil. Også når jeg på jeres vegne deltager i konferencer i udlandet og møder lutherske kirker, som kender Danmark som et rigt land. De tænker, at vi kan hjælpe. Vi er jo rige.

Og det kan vi også. Men vore midler er begrænsede. Men det lidt vi kan hjælpe med, har ufattelig stor betydning for søsterkirker i 3. verdens lande. F.eks. i Filippinerne. Jeg mødte biskop for Den lutherske Kirke i Filippinerne, James D. Cerdanola ved konferencen i Seoul i Korea. Han fortalte bl.a. om hans studieophold i Danmark tilbage i 1990’erne og om den chokerende verdslighed, han her havde mødt af præster og teologiske lærere, som han dengang mødte (folkekirkelige ledere). Og han havde baggrund for at forstå vor kirkes udfordringer. Han viste mig også de udfordringer, hans kirke står overfor. Kan vi hjælpe ham? Og kan han, ”sle hjælpe os med mission blandt filippinere i Danmark? Det var en glæde, at Martins menighed i efteråret bidrag med en kollekt til kirken i Filippinerne.

Som afslutning vil jeg dele vidnesbyrdet fra ILC i Korea, som jeg nævnte ovenfor: Det slår fast, at bibelen vores eneste kilde til tro og lære i kirken, og at evangeliet, som er Bibelens centrum, er eneste vej til frelse.

1. Når vi vurderer spørgsmålet om homoseksualitet her i det 21. århundrede, mener vi, at et ret svar hænger sammen med en ret forståelse af den hellige Skrift som Guds inspirerede ord som rettesnor for den kristne kirke. Også i det følsomme spørgsmål om mennesker og deres seksuelle identitet, skal kirken i ydmyghed holde fast ved Guds ords myndighed. Skriften bevidner klart og gentagne gange, at livslang forening af én mand og én kvinde er det sted, Herren har givet mennesket at leve sin seksualitet ud. Afsnit i Bibelen, som omtaler homoseksualitet, misbilliger, at mennesker af samme køn har seksuelt samliv. Forankret i Bibelens vidnesbyrd og i overensstemmelse med kristen lære gennem 2000 år vi mener fortsat, at homoseksuel praksis – i enhver og alle situationer - overtræder Skaberens vilje og er udtryk for synd.

2. På samme tid, udtrykker vi, at vi ønsker at henvende os til mennesker med homoseksuelle tilbøjeligheder med den dybeste mulige kristne kærlighed og pastorale omsorg, uanset i hvilken situation, de befinder sig. Samtidig med at vi bekræfter Guds lov og vilje uden forbehold, bekender vi som kristne, at verdens synd er blevet tilgivet gennem Kristi lidelse og død på korset. Som genløste børn hos Gud er vi én og samme tid både ”syndere og hellige”.

3. Det er vort kristne håb, at vi må blive fornyet og helliggjorte, men vi indser, at disse forventninger aldrig vil kunne opfyldes fuldt ud i dette liv. Dette gælder for utallige fristelser. Vores syndige tilstand betyder, at vi må leve hele livet i bøn og kamp. Skriftemål og syndsforladelse er vor tilflugt, hvor vi modtager Guds tilgivelse, som han tilbyder gennem sit ord og sakramenterne. Dette sætter os i stand til at fortsætte vores personlige kamp for at leve et gudvelbehageligt liv Helligåndens kraft.

Må Herren bevare os på Bibelens grund og altid lade os leve af evangeliet om Frelsen i Jesus Kristus.

Pastor Leif G. Jensen, Formand. Risskov, juli 2010